

S.A. CHAKRABORTY

ORAȘUL
DE
BRONZ

TRILOGIA
DAEVABADULUI

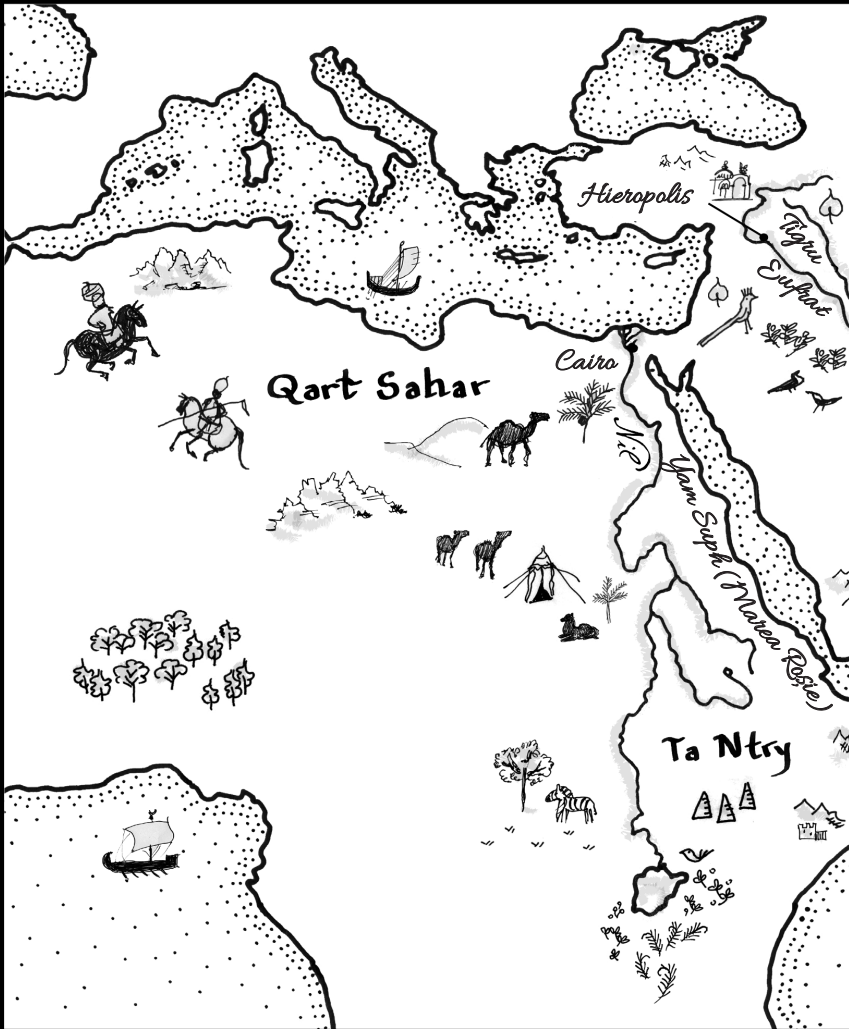
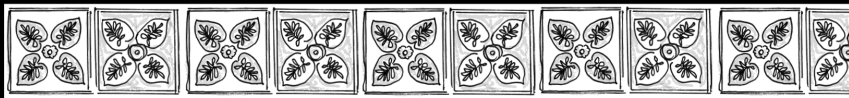

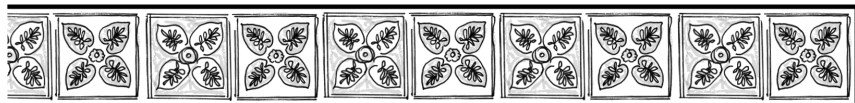
CARTEA ÎNTÂI

Traducere din limba engleză
IULIA DROMERESCHI

CORINT
BOOKS

—2018—

NAHRI

Nahri știi că e ceva în neregulă înainte să deschidă ochii.

Soarele strălucea – mult prea puternic – și îi atingea pleoapele încă închise, iar *abaya* i se lipise, umedă, de abdomen. O briză blândă îi mângâia chipul. Gemu și se rostogoli, încercând să își găsească refugiul sub pătură.

În loc de asta, se trezi că ia o gură de nisip. Scuipând, se ridică în picioare și se frecă la ochi. Clipi.

De bună seamă, nu se mai afla în Cairo.

De jur-împrejurul ei se zărea un crâng umbros de curmali printre care creșteau tot soiul de tufișuri pitice. Iar cerul albastru se zărea pe ici, pe colo, căci pante stâncoase îl acopereau pe alocuri. Printre copaci, în depărtare, nu se zărea decât deșertul, nisipul auriu strălucitor, cât vedeai cu ochii în toate direcțiile.

Iar în fața ei era proțâpit *djinn*-ul.

Ghemuit ca o pisică, peste rămășițele fumegătoare ale unui foc mititel – al cărui miros acru, de lemn verde ars umplea aerul –, *djinn*-ul se uita la ea cu un fel de curiozitate prevăzătoare în ochii lui verzi și strălucitori. În mâna murdară ținea un pumnal frumos, cu plăselele decorate cu un model spiralat de lapislazuli și cornalină cu care desena semne în nisip, făcând să îi sclipească în soare tăișul. Iar toate celelalte arme și le făcuse grămadă în spate.

Nahri înșfăcă primul băț pe care îl atinse cu mâna și îl ținu într-un fel care nădăjduia că avea să i se pară făpturii fie și numai vag amenințător.

— Nu te apropia! îl avertiză ea.

Afshin-ul își făcu gura punga, deloc impresionat. Dar grimașa îi atrase tinerei atenția asupra gurii lui, și Nahri tresări atunci când se uită pentru prima oară mai bine la chipul lui necoperit de nimic. Deși nu zărea nicio aripă și niciun corn, pielea lui, de un maroniu-deschis, scliffea într-un mod nefiresc, iar urechile îi erau răsucite, având vârfurile ușor alungite. Părul creț, la fel de imposibil de negru ca și al ei, îi cădea pe umeri, încadrând un chip plăcut, cu ochi cu gene lungi și sprâncene groase. Pe tâmpla stângă, făptura avea un tatuaj negru, o singură săgeată care trecea printr-o aripă stilizată. Nu avea riduri, dar privirea lui strălucitoare ca o nestemată avea un ce nemuritor, fără de vârstă. Căci ar fi putut, la fel de bine, să aibă treizeci sau o sută treizeci de ani.

Era frumos – uimitor, *înspăimântător* de frumos, având acel soi de farmec și de ținută pe care Nahri își imagina că le are și un tigru chiar înainte să se repeadă să îți sfâșie beregata. Și atunci inima i se opri o clipă, chiar când stomacul i se făcu ghem de teamă.

Și, dându-și dintr-odată seama că avea gura larg căscată, tânăra și-o închise.

— Unde m-ai adus, se bălbâi ea în...

Oare cum numise el limba ei? „Divasti. Da, așa, divasti.”

Afshin-ul nu-și dezlipi nicio clipită ochii de Nahri, iar chipul lui superb rămase nepăsător.

— Spre răsărit.

— Spre răsărit? repetă ea, neîncrezătoare.

Djinn-ul își înclină capul, privind-o de parcă ar fi fost idioată.

— Direcția din care răsare soarele...

O scânteiere de enervare se aprinse înlăuntrul tinerei.

— Știi ce înseamnă cuvântul. *Djinn*-ul se încruntă când îi auzi tonul, iar Nahri aruncă o privire neliniștită spre pumnal. În mod limpede, ești ocupat cu... acela, spuse ea pe un ton mai împăciuitor, arătând spre armă, în timp ce se ridica. Așa că mai bine te las în pace și...

— Stai jos!

— Serios, nu e...

— *Stai jos!*

Nahri se așează pe pământ, dar, pe măsură ce tăcerea se prelungea tot mai mult și mai mult între ei, izbucni, căci o lăsaseră nervii.

— M-am așezat, m-am așezat. Și acum ce mai urmează? O să mă ucizi, cum ai ucis-o pe Baseema? Sau o să ne uităm unul la altul până când o să mor de sete?

El își punge din nou gura, iar Nahri încercă să nu se uite la buzele lui, simțind dintr-odată un val de simpatie pentru unii dintre clienții săi îndrăgostiți până peste urechi, dar ceea ce *afshin*-ul alege să spună mai departe îi scoase din minte orice gând de felul acela.

— Ce i-am făcut copilei ăleia a fost un act de milostenie. Ea a fost sortită pieirii din clipa când ifritul a început să o posedze, căci ei își ard întotdeauna gazdele.

Lui Nahri i se făcu rău. „Oh, Doamne... Baseema, iartă-mă!”

— Eu... nu am vrut să chem... să o rănesc, mă jurui! Respirația îi era de acum întretăiată: Când ai ucis-o... ai ucis și ifritul?

— Am încercat. E posibil să fi scăpat însă chiar înainte să moară ea.

Nahri își mușcă buza, amintindu-și de zâmbetul blând al Baseemei și de forța tăcută a mamei sale. Dar, deocamdată, trebuia să dea la o parte orice sentiment de vinovăție.

— Vasăzică, dacă acela era un ifrit, tu ce ești? Un soi de *djinn*?

El făcu o față scârbită.

— Nu sunt *djinn*, copilă! Sunt un *daeva*. Gura i se strâmbă, disprețuitor: *Daev*-ii care-și spun „*djinn*-i” nu au pic de respect față de poporul nostru. Sunt trădători care merită să piară.

Ura din vocea lui trimise un nou val de teamă prin tot corpul tinerei.

— Ah! se înecă ea. Nu prea avea habar care era diferența dintre cele două, însă i se păru înțelept să nu insiste: Am greșit. Își apăsă palmele pe genunchi, ca să le ascundă tremurăturile: Ai... un nume?

El își miji ochii strălucitori:

— Ar trebui să ai destulă minte și știință cât să nu întrebi una ca asta.

— De ce?

— Numele are o mare putere. Nu e ceva pe care cei din tribul meu să îl ofere cu ușurință.

— Baseema te-a numit *afshin*.

Daev-ul clătină din cap:

— Acesta e un titlu... și încă unul vechi și nefolositor.

— Atunci, nu îmi vei spune cum te numești?

— Nu.

El părea și mai dușmănos decât seara trecută. Nahri își dresе glasul, încercând să-și păstreze calmul:

— Ce vrei de la mine?

El îi trecu întrebarea cu vederea:

— Ți-e sete?

Să numească doar „sete” ceea ce simțea însemna să nu spună tot adevărul. Nahri se simțea de parcă i-ar fi turnat cineva nisip pe gât și, ținând cont de evenimentele din noaptea dinainte, exista șansa să se fi întâmplat una ca asta. Stomacul îi chiorăia și el, amintindu-i că nu mai mâncase nimic de ore bune.

Daev-ul scoase o ploscă de sub robă, dar, când ea se întinse după aceasta, o retrase.

— Mai întâi, am câteva întrebări. Îmi vei răspunde, și vei răspunde *cu sinceritate*. Îmi faci impresia c-ai fi o mincinoasă.

„Habar n-ai tu!”

— Bine! își păstră tonul cât mai calm.

— Spune-mi câte ceva despre tine. Numele, familia, de unde se trage neamul tău.

Ea ridică o sprânceană, mirată:

— De ce să-mi știi numele, dacă nu-l pot cunoaște pe al tău?

— Pentru că apa e la mine.

Se încruntă, dar hotărî să spună adevărul – deocamdată.

— Mă numesc Nahri. Nu am nicio familie și nicio idee despre locul de unde se trag ai mei.

— Nahri, repetă el, scoțându-și parcă numele cu forța de pe buze, încruntat. N-ai familie deloc... ești sigură?

Era a doua oară când o întreba cineva despre familia ei.

— Din câte știu eu, una, nu.

— Atunci cine te-a învățat divasti?

— Nu m-a-nvățat nimeni. Cred că-i limba mea maternă. Vreau să spun c-am știut-o dintotdeauna. În plus... Nahri șovăi: nu vorbea niciodată despre asta, fiindcă aflase care erau urmările încă de mică.

„Ah, de ce nu, la urma urmei? Poate că el are niște răspunsuri pentru mine.”

— Am putut mereu să învăț orice limbă, de pe când eram copil, îi mărturisi ea. Orice dialect. Pot înțelege și pot răspunde în orice limbă mi s-ar vorbi.

El se lăsă pe spate, trăgând, pe neașteptate, aer în piept:

— Asta pot verifica, spuse el, dar nu în divasti, ci într-o limbă cu totul nouă, cu silabe rotunjite straniu și cu multe sunete înalte.

Ea absorbi cuvintele și le lăsă să o învăluie. Răspunsul îi veni imediat ce deschise gura:

— Dă-i drumu', ce mai stai!

El se aplecă în față, cu ochii strălucindu-i din pricina provocării:

— Arăți ca un drac de copil împielit și murdar, care tocmai a fost târât printr-un osuar.

Limba aceea era chiar mai stranie: muzicală și joasă, mai degrabă un murmur, decât vorbire propriu-zisă. Nahri îi aruncă o căutătură cruntă.

— Cât mi-aș dori să te târască pe tine cineva printr-un osuar!
El miji ochii:

— Vasăzică, e chiar așa cum spui, murmură el în divasti. Și chiar n-ai habar care-ți sunt originile?

Ea își înalță brațele în aer:

— De câte ori vrei să repet?

— Și-atunci, ce faci cu viața ta? Cum trăiești? Ești măritată?
Chipul i se întunecă: Ai copii?

Nahri nu-și putea lua ochii de la ploscă.

— Ce-ți pasă? *Tu, unul*, ești căsătorit? ripostă ea, enervată.
Se uită urât: Bine. Nu sunt căsătorită. Locuiesc singură. Lucrez într-o spițerie... ca un fel de asistentă.

— Seara trecută ai pomenit ceva de spartul unor lacăte, parcă.
„La naiba, cât e de atent!”

— Uneori îmi mai iau și niște slujbe... *opționale*, ca să-mi suplimentez venitul.

Djinn-ul – nu, *daev*-ul, se corectă ea – miji ochii.

— Atunci... ești un fel de hoață?

— E un fel foarte obtuz de a privi lucrurile. Prefer să mă consider o... negustoreasă de lucruri delicate.

— Asta nu înseamnă că nu ești, totodată, și o răufăcătoare.

— Aha, și ce diferență subtilă există între un *djinn* și un *daeva*?

El îi aruncă o privire urâtă, iar tivul robei începu să îi fumege.
Nahri schimbă repede subiectul.

— Mai fac și alte lucruri. Amulete... Tămăduiri...

El clipi, iar ochii îi deveniră mai strălucitori.

— Vasăzică, tu *chiar poți* să-i vindeci pe alții? Vocea lui deveni găunoasă: Cum?

— Nu știu, recunosc ea. De obicei, simt boala mai bine decât o pot vindeca. Pentru că mi se pare că miroase ceva rău sau există o umbră peste acea parte a corpului unde e suferința. Se opri, încercând să-și aleagă cuvintele: E dificil de explicat. Pot ajuta îndeajuns de bine la nașterea copiilor, fiindcă le simt poziția. Iar când ating

oamenii... le doresc binele... mă gândesc că părțile corpului se repară singure... și uneori funcționează. Alteori, nu...

Chipul lui deveni tot mai zbuciumat, mai violent, pe măsură ce ea vorbea. Își încrucișă brațele la piept, iar conturul membrelor musculoase apăsă materialul care fumega.

— Și acelora pe care nu îi poți vindeca... presupun că le dai banii înapoi?

Pe Nahri mai-mai c-o pufni răsul, însă apoi își dădu seama că el vorbea serios:

— Siiigur că da...

— Imposibil! declară el. Se ridică în picioare, îndepărtându-se cu o grație care-i ascundea adevărata fire: Nahizii n-ar fi... nici-odată... nu cu un om.

Profitând de neatenția lui, Nahri înșfăcă plosca de pe jos și îi scoase dopul. Apa era delicioasă, proaspătă și dulce, și nu semăna cu nimic din ce mai gustase ea vreodată înainte.

Daev-ul se întoarse din nou spre ea.

— Vasăzică, îți duci traiul liniștită, deși ai toate aceste puteri? întrebă el. Nu te-ai întreat de ce le ai? Pe ochiul lui Suleiman... ai putea răsturna guverne, și în loc de asta, tu furi de la niște țărani!

Cuvintele lui o înfuriară. Scăpă plosca.

— Nu fur de la țărani, se răsti ea. Și nu știi nimic despre lumea mea, așa că să nu mă judeci! Încearcă tu să trăiești pe străzi, când ai cinci ani și vorbești o limbă pe care nu o pricepe nimeni. Când ești dată afară din toate orfelinatele, fiindcă prezici care dintre copiii va fi următorul care va muri de ftizie sau pentru că îi spui directoarei că are o umbră care îi tot crește deasupra capului. Se bosumflă, copleșită de amintiri: Fac și eu ce pot ca să supraviețuiesc.

— Și faptul că m-ai chemat? o întrebă el, fără nicio urmă de regret în voce. Și pe-asta ai făcut-o tot ca să supraviețuiești?

— Nu, am făcut-o ca parte dintr-o ceremonie neroadă. Se opri: Se pare că n-a fost chiar atât de neghioabă. Yakub avusese dreptate, în cele din urmă, cu privire la pericolele care te pândeau

dacă te amestecai în tradiții care nu te priveau: Am cântat și eu un cântec în divasti... n-am avut habar ce avea să se întâmple.

Dar băgă de seamă că simplul fapt că spunea asta cu voce tare nu o ajuta deloc să își amelioreze sentimentul de vinovăție pe care îl simțea față de Baseema, dar continuă, totuși:

— În afară de ce pot face, n-am văzut nimic ciudat. Nimic magic, cu siguranță, nimic ca *tine*. Nu credeam că asemenea lucruri există.

— Păi, a fost o mare idioțenie ce-ai făcut, să știi! Ea se uită urât, însă el ridică doar din umeri: Propriile tale talente nu erau niște dovezii îndeajuns de satisfăcătoare pentru a-ți arăta că există magie?

Ea clătină din cap:

— Nu înțelegi.

El chiar nu avea cum să priceapă. Nu îi trăise viața, acea alergătură permanentă după afacerile de care trebuia să facă rost dacă voia să se mențină pe linia de plutire și să-și plătească bacșișurile. Nu avea timp de altceva. Tot ce conta erau monedele din mâna ei – singura putere pe care o deținea.

„Că tot veni vorba...” Nahri se uită de jur-împrejur:

— Coșul pe care-l aveam... Unde e? Când i-a văzut privirea lipsită de orice expresie, a fost cuprinsă de panică: Să nu-mi spui că l-ai lăsat acolo!

Și Nahri sări în picioare, să caute, dar nu văzu decât covorul întins la umbra unui copac.

— Goneam doar să ne salvăm viețile, spuse el, sarcastic. Te așteptai să irosc vremea ca să-ți trec pe-un răboj toate lucrurile?

Mâinile ei zburară spre tâmple. Pierduse o mică avere într-o singură noapte! Și avea să piardă chiar mai mult, adică tot ce avea dosit acasă. Inima a început să-i bată mai repede. Trebuia să se întoarcă neîntârziat în Cairo! Cu toate zvonurile care aveau să se răspândească, fără doar și poate, după *zar* și cu dispariția ei, de bună seamă că nu avea să treacă prea mult până când proprietarul avea să îi jefuiască locuința.

— Trebuie să mă-ntorc, spuse ea. Te rog! N-am vrut să te chem. Și îți sunt recunoscătoare pentru că m-ai salvat de *ghoul*-i, adăugă ea, dându-și seama că puțină apreciere nu putea strica. Dar vreau să merg acasă.

O expresie întunecată se așternu pe chipul lui.

— Ah, dar o să mergi acasă... cred. Doar că nu va fi în Cairo.

— Cum adică?

Dar el se îndepărta deja.

— Nu te mai poți întoarce în lumea oamenilor.

El se așeză, greu, pe covor, la umbra unui copac, și își scoase cizmele. Părea să fi îmbătrânit în timpul conversației lor scurte, fiindcă pe chip i se citea istovirea:

— Este împotriva legii noastre, iar ifriții te urmăresc deja, probabil. N-ai rezista nici măcar o zi.

— Asta nu-i problema ta!

— Ba este. Se întinse, încrucișându-și brațele sub cap: Și, din păcate, și tu ai devenit problema mea de-acum.

Pe Nahri o trecu un fior. Întrebările clare despre familia ei, dezamăgirea prost ascunsă când aflase despre talentele ei...

— Ce știi despre mine, de fapt? Ai habar de ce pot să fac tot ce fac?

El se mulțumi să ridice din nou din umeri.

— Am niște bănuieli.

— Cum ar fi...? insistă ea, când *daev*-ul tăcu. Spune-mi!

— Făgăduiești că n-ai să mă mai bați la cap dacă-ți spun?

„Ba o să te bat la cap mai departe, de bună seamă!” își zise, dar dădu din cap, ca și cum ar fi încuviințat:

— N-am să te mai bat la cap.

— Cred că ești o *shafit*-ă.

Îi spusesese așa și în cimitir. Dar cuvântul îi rămânea cu totul și cu totul necunoscut.

— Ce este o *shafit*-ă?

— Așa îi numim noi pe cei care au sânge amestecat. Se întâmplă când cei din rasa mea devin ceva mai... *indulgenți* în preajma oamenilor.

— Indulgenți? Ea icni, înțelegând, în sfârșit, ce voia să spună: Tu ești încredințat că am sânge de *daeua*? Că sunt ca tine?

— Crede-mă când îți spun că mi se pare la fel de supărător ca și ție. El țâțâi, dezaprobator: N-aș fi crezut niciodată că un nahid e în stare de-un asemenea păcat!

Nahri era din ce în ce mai nedumerită:

— Ce-i un nahid? Baseema m-a numit și ea astfel, nu-i așa?

În clipa aceea, lui îi tresări un mușchi al fălcii, iar ea surprinse o pâlpâire de emoție în ochii *afshin*-ului. O pâlpâire de scurtă durată, dar care existase, totuși. El își drese glasul și continuă:

— E numele unei familii, îi spune, într-un târziu. Nahizii sunt membrii unei familii de tămăduitori *daeua*.

„Tămăduitori *daeua*?” Nahri căscă gura, dar, înainte să poată spune ceva, el îi făcu semn să tacă.

— Nu! Ți-am zis ce cred și-ai promis că-mi vei dai pace. Trebuie să m-odihnesc. Am făcut multă magie seara trecută și vreau să fiu pregătit dacă ifriții te vor căuta din nou.

Nahri se cutremură, și își duse, instinctiv, mâna la gât:

— Ce-ai de gând să faci cu mine?

El scoase un sunet care-i arăta enervarea și își băgă mâna în buzunar. Nahri tresări, așteptându-se să scoată o armă, dar el dădu la iveală doar un maldăr de haine care păreau prea mari ca să fi încăput în spațiul atât de mic de unde ieșiseră și îl aruncă în direcția ei, fără să-și deschidă măcar ochii:

— Lângă stânca aceea e-un iaz. Îți sugerez să-l vizitezi. Miroși chiar mai urât decât restul neamului tău.

— Nu mi-ai răspuns.

— Fiindcă nu știu, încă. Simțea nesiguranța din vocea lui: Am chemat pe cineva în ajutor. Așteptăm să apară.

Era exact ce îi trebuia ei în clipa aceea – încă un *djinn* care să îi decidă soarta. Ridică grămada de haine de pe jos.

— Nu ți-e teamă c-o să evadez?

El râse agale, fără vlagă:

— Îți urez mult succes cu ieșitul din deșertul ăsta!

Oaza era micuță și nu a durat cine știe ce până când a găsit iazul despre care-i spusese el: era undeva, la umbră, alimentat de picurarea continuă a unor izvoare dintr-o stâncă. Era înconjurat de tufișuri sălbatice. Nu zări niciun semn care să-i arate că pe acolo trecuseră niște cai sau niște cămile, așa că încă nu-și putea imagina cum ajunseseră ei doi acolo.

Ridicând din umeri, Nahri își scoase *abaya* distrusă, intră și se cufundă în apă. Apăsarea apei reci era ca atingerea unui prieten. Închise ochii, încercând să înțeleagă tot iureșul, toată nebunia zilei anterioare. Fusese răpită de un *djinn*! Un *daeva*. În fine... O creatură magică, una care avea prea multe arme și nu părea prea încântată de compania ei.

Se lăsă să plutească pe spate, făcând cercuri în apă și uitându-se la cerul care se zărea printre ramurile palmierilor.

„Crede c-am sânge de *daeva*!” Numai gândul că ar fi putut fi înrudită în vreun fel cu creatura care chemase o furtună de nisip cu o seară înainte i se părea de tot râsul, însă el avea dreptate să spună că își cam neglijase puterile de tămăduitoare. Nahri își petrecuse viața încercând să se amestece printre cei din jur, doar ca să supraviețuiască. Și toate instinctele acelea încă se mai războiau, chiar și acum, căci, pe de o parte, era încântată că aflase ce era, dar și cuprinsă de dorința de a fugi înapoi la viața pe care muncise din greu să și-o construiască în Cairo.

Dar știa că șansa ei de a supraviețui singură, în deșert, era tare, tare scăzută, așa că încercă să se relaxeze, desfătându-se în iaz până când i se încrețiră degetele. Își frecă apoi pielea cu o

fâșie de coajă de palmier și își masă părul în apă, bucurându-se de senzația de curățenie. Nu apuca să facă baie prea des – acasă, femeile de la hamamul local îi spusese răspicat că nu era deloc bine-venită, temându-se, poate, că avea să îi facă farmece apei de scăldat.

Nu prea putea face mare lucru ca să-și salveze *abaya*, însă spală ce mai rămăsese din ea și o întinse pe o piatră înșorită, să se usuce, înainte să-și îndrepte atenția spre hainele pe care i le dăduse *daev*-ul.

Era limpede că erau ale lui, fiindcă miroseau a lămâi arse și erau croite ca să acopere un bărbat musculos, nu o biată femeie al naibii de hămesită cam de când se știa. Nahri frecă între degete materialul cenușiu și se miră de calitatea acestuia. Era moale ca mătasea, însă dur ca postavul. De asemenea, era complet lipsit de cusături. Ori-cât încercase, tot nu dăduse peste vreuna. Ar fi putut să le vândă pe toate pe-o sumă bunicică, dacă avea să scape.

Se chinui cu mult efort pentru a face hainele să se potrivească. Tunica îi atârna, groaznic de largă, în jurul taliei, și i se termina mai jos de genunchi. Îi suflecă mânecile cât de bine putu și apoi trecu la pantaloni. După ce rupse o fâșie din *abaya* ei, ca s-o folosească drept curea, și suflecă manșetele, nădragii îi ședeau îndestul de bine, însă își putea imagina cât de ridicol arăta.

Cu ajutorul unei pietre ascuțite, tăie o secțiune mai lungă din *abaya* și își făcu un acoperământ de pus pe cap. Părul i se uscase și era acum o harababură de bucle negre, pe care încercă să le pieptene înainte să-și prindă vâlul improvizat în jurul capului. Bău pe saturate din ploscă – și aceasta părea să se reumple de la sine –, însă apa nu o prea ajută în privința foamei care îi rodea amarnic stomacul.

Palmierii erau plini de curmale aurii și umflate, iar unele prea coapte, acoperite de furnici, erau presărate peste tot pe jos. Încercă tot ce-i veni în minte ca să ajungă la acelea din copaci: îi scutură, aruncă pietre, vru chiar și să se cațăre, însă nimic nu merse.